

РЕШЕНИЕ

№ 26647

гр. София, 10.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 27.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **8823** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано по жалба на А. М. А., ЛНЧ [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-003818 от 16.07.24г., издадена от Полицейски инспектор към Столична диорекция на вътрешните работи,отдел Пътна полиция, И. Й., с която на основание чл.171, т.2а, б."а" от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка (ПАМ)-прекратяване регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

С жалбата се иска отмяна на заповедта поради липса на преводач по време на проверката.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован се явява лично. Заявява, чрез назначен преводач от руски на български език и от български на руски език, че поддържа жалбата и моли заповедта да бъде отменена.

Ответникът по жалбата, полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР И. В. Й., редовно призован, се представлява от юрк М., която в съдебно заседание и в депозираните подробни писмени бележки, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира разноски по преценка на съда.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по делото.

Съобразявайки посочените от оспорващия основания, фактите, които се извеждат от събраните по делото доказателства, както и с оглед на разпоредбата на чл. 168 от АПК, определяща обхвата на съдебната проверка, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е в срок, от лице с правен интерес от оспорването - адресат на акта и е насочена срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Производството по издаване на процесната заповед е започнало служебно във връзка със съставен на 04.07.2024г. от мл. автоконтрольор при СДВР-ОПП Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА 1296407. АУАН е съставен против М. М. К., ЛНЧ [ЕГН] ([дата на раждане] в У.), за това, че на 04.07.2024г. около 23,10 ч. в [населено място] по бул. Г. Д., с посока на движение от бул. България към ул. С., водачът управлява лек автомобил О. А. с рег.№ ХН2323, собственост на А. А. с ЛНЧ [ЕГН], като при извършена проверка пред номер 29 е установено, че водачът управлява със СУМПС, издадено от държава У. номер АF2671263, като същият не го е подменил след пребиваване повече от една година, видно от разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено на 24.03.2023 г., с което виновно е нарушил чл. 162, ал.2 от ЗДвП – чужденец, дългосрочно пребиваващ в Република България, управлява МПС със свидетелство без да е подменено след пребиваване повече от една година.

В случая полицейски инспектор към СДВР, отдел ОПП, като е взел предвид установеното нарушение от третото лице М. М. К., е издал оспорваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-003818 от 16.07.24г., с която на основание чл.171, т.2а, б."а" от ЗДвП е наложена на А. М. А.- собственик на лек автомобил О. А. с рег.№ ХН2323, принудителна административна мярка (ПАМ)- прекратяване регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

Не е спорно, че собственик на процесния автомобил – О. А.. с рег. с рег. № ХН2323 е А. М. А., спрямо когото, в качеството му на собственик на въпросното МПС, е приложена ПАМ с оспорената заповед.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

В изпълнение на задължението си по чл.168 ал.1 от АПК, при преценката за законосъобразността на един административен акт, съдът е длъжен да извърши служебно цялостен контрол, като провери за наличието на всички основания за отмяна по чл.146 от АПК, независимо дали са посочени в жалбата или в хода на съдебното производство.

По аргумент от чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т. 2а от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица, което е спазено, видно от Заповед № 6400/07.07.2023г. на директора на СДВР.

В заповедта е посочено правното основание за издаване на акта - чл.171, т.2а, б."а" от ЗДвП. Като фактически основания, мотивирали органа да постанови заповедта, е посочена фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение - управление на МПС, собственост на жалбоподателя от водач, който не притежава СУМПС, валидно за територията на Република България-управлява със СУМПС№ АF2671263-У., което не е издадено от държава –членка на ЕС, ЕИП или К.. Швейцария след изтичане на 1 година от издаване на документ за пребиваване.

Водачът е дългосрочно пребиваващ в Република България, за което притежава разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено на 24.03.2023г.

В оспорения административен акт е посочено, че същият е издаден И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР. От представеното с постъпилата административна преписка заверено копие на обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №24-4332-003818 от 16.07.2024г., както и от представения екземпляр на заповедта, приложен към жалбата, в оригинал, се установява, че същата не е подписана чрез полагането на саморъчен подпис от лицето, посочено като издател. По този начин не е спазено изискването на чл.59, ал.2, т.8 от АПК. Съгласно посочената разпоредба, когато административният акт се издава в писмена форма, той съдържа дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му; когато органът е колективен, актът се подписва от председателя или от негов заместник. Със спазването на изискването административният акт да е подписан от лицето, посочено като негов издател, се удостоверява авторството на обективизираното в заповедта волеизявление. След като в случая в оспорената заповед липсва подпис на соченото като издател на акта лице, това представлява толкова съществено нарушение на императивното изискване по чл.59, ал.2, т.8 от АПК за форма на акта, което води до нищожност на обжалваната заповед. Тъй като липсва подпис на лицето, посочено в заповедта като издател на акта, няма индивидуализиран субект, който да е направил волеизявлението.

За пълнота следва да се отбележи, че основано на закона е очакването на съда за точно изпълнение от администрацията на задължението по чл.152 ал.2 от АПК да комплектова преписката и да я изпрати на съда, като видно от цитираната разпоредба, длъжимо е изпращане на заверено копие от цялата преписка по издаването на акта. В случая решението на администрацията е да изпрати заверено копие от оспорения административен акт. Заверката за вярност на акта е извършена от длъжностно лице от състава на администрацията. Това определя преписът като официално заверен с доказателствената сила на първообраза (арг. от чл.179 ал.2 ГПК). Отсъствието на подпис на издателя върху преписа обуславя извод за неподписване и на оригинала. Неподписаният документ не притежава формална доказателствена сила. Липсата на подпис дисквалифицира документът като официален, тъй като няма как да се припознае като издаден от посоченото за издател длъжностно лице в кръга на службата му (чл.179 ал.1 ГПК).

Съдът не дължи изследване на причините за представяне на неподписан препис от административния акт като част от административната преписка /по делото са представени две копия без подпис/. Ако съществува подписан екземпляр от акта и не е представен, то причината за това ще е неточното изпълнение на задължението на администрацията по чл.152 ал.2 от АПК, а позоваване на собствено неправомерно поведение е несъвместимо с изискването за добросъвестно упражняване на процесуалните права (чл.3 ГПК).

С оглед изложеното, без да е подписан административния акт, не съществува обективизирано в писмената форма за действително волеизявление на административен орган, насочено към пораждаване на разпоредените правни последици. В тази насока е и

практиката на Върховния административен съд на Република България в Решение №10791 от 27.10.2021г. по адм. д. №3528/2021г., VIII о.; Решение №8420 от 12.07.2021г. по адм. д. №2940/2021г., VIII о. и др.

Предвид гореизложеното съдът намира, че доколкото по отношение на обжалваната заповед е установено наличието на най-тежкия порок, поради издаването ѝ в нарушение на изискванията за форма, същата следва да бъде обявена за нищожна.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №24-4332-003818/16.07.2024г., посочено като издадена от Полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, с която на основание чл.171, т.2А, б.‘‘а‘‘ от Закон за движението по пътищата, на А. М. А., ЛНЧ [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица] е наложена принудителна административна мярка (ПАМ)- прекратяване регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: